

Մ Ո Վ Ս Է Ս Ի Ա Ր Ջ Ա Ն Ը

Արձանիդ դէմ՝ գլխահակ, կը սարսուռամ ես հիմա,
Մուրճէդ ժայթքող կայծերէն, կայծակներէն ամեհի . . . :
Ու կայծերէն այդ բոսոր,
Կերտընեցաւ ջիղ առ ջիղ, հսկայ զանգուածը կրանիս՝
Հըրաշափառ երկունքով . . . :
Այն ժամանակ շունչ մ'առիր ու ապրեցար պահ մը վեհ,
- Ովկեան մըն էր՝ անյատակ, գլուխ-գործոց մ'արդարեւ -
Ծով աչքերով ծովածուփ,
Ծով մօրուքով փրփրադէզ . . . :
Ապա, հարուած մը վերջին, անոր ծունկին՝ ջըլապինդ,
« Դէհ քալէ այժմ քեզ կ'ըսեմ, շունչ մը միայն պարտիմ քեզ . . . » :
Ու այդ հարուածդ անխորհուրդ,
Կայծ մ'արծարծեց սրբազան, հոգիին մէջ՝ ամայի,
Առաքեալին լուսահեր:
Ո՛չ մէկ ճաճանչ, ո՛չ մէկ շող, ո՛չ մէկ քընար, ո՛չ մէկ լար,
Ո՛չ մէկ վըրճին, ո՛չ մէկ ներկ,
Պիտի կրնայ թափանցել այս խորհուրդին գերբնական
Որ արուեստի հոյուն մէջ կ'առնէ թռիչք մը անհուն:
Ու կը զմայլիմ հանճարին՝
Նըւաճումին վրայ վսեմ, հոգիներուն վըրայ հէք.
Որ դարերու ընդմէջէն կը ճաճանչէ հոգեզմայլ,
Նըման աստղի գիսաւոր . . . :
Այդ ճաճանչի ցոլքին տակ, վիթխարի գործըդ ահա,
Ճառագայթած կենդանի, տաճարին մէջ՝ այս աղօտ,
Կարծես պիտի ան շարժի,
Պիտի քալէ
Ու խօսի,
Ամբոխին հետ՝ անբարիշտ,
- Տասնաբանեայ պատուիրան - ճակատներո՛ւն զարնելով . . . :
Եհովայի հրամանով,
Փըշրեց Մովսէս՝ մի առ մի, հորթերն ոսկի և պըղինձ,
Գաւազանով իր կախարդ՝ ու Սինա լեռ բարձրացաւ . . . :
Օ՛, Միշէլ-Անժ, Միշէլ-Անժ,
Մովսէսդ ահա կը քալէ . . . :

ԿԱՐՕՏՈՒ ՀԱՅՐԵՆԻՔԻՍ

Կարօտը սրտիդ, ո՛վ իմ Հայրենիք,
Արեւի նըման երկինք բարձրացիր,
Որ մէկ հայեացքով տեսնես անմկազին
Բիւր գաւակներուդ կեանքը տարագիր:

Եւ աստեղավառ որպէս հորիզոն,
Տարածէ խոցուած քեւերդ քննուշ,
Ու ջերմ ծոցիդ մէջ գրկէ՝ տարփագին,
Պանդուխտ Հայուքեան սիրտը արշալոյս:

Ն Ե Ր Ա Շ Խ Ա Ր Հ

Եթէ երբեք օր մը մտնեն,
Սրտիս քարա՛յրը քափուն,
Պիտի գտնեն հոն զարմանքով
Շըքափարեք վաղպաշուն:

Եթէ երբեք օր մը բանան,
Թօշնած երկինքն իմ հոգւոյս,
Պիտի տեսնեն հոն զարմանքով,
Արշալոյսներ սրտայոյզ:

Անոնք զըւարք յոյսերս էին,
Աստղերու պէս շողարձարծ,
Որոնք շիւք շիւք քիւրեղացան,
Արցունքներէս գալըւած:

Անոնք հիւսուած են շողերով
Հրնուանքներուս արծաթեայ,
Որոնք երբեք չեք եղեցան,
Հորիզոնի մը վըրայ:

Հ. ԵՓՐԵՄ ՏԷՐ ԴԱՅԱՐԵԱՆ

ՍՈՒԼՈՒԼԻԿ ԱՂՔԻԻԲԸ

Հոսէ անվերջ մեծ ժայռին տակ, փոքրիկ աղբիւր,
Սիրտըս առած ջուրերուդ զով թեւին վըրայ,
Սէրըս վարդի փունջի մը պէս ծոցըդ կ'իյնայ,
Հոսէ անվերջ մեծ ժայռին տակ, փոքրիկ աղբիւր:

Երգէ ինծի հին օրերու երգըդ գողտրիկ,
Երբ կու գայի նստիլ ժայռին տակ սիրասուն,
Երբ իմ հոգիս ջուրերուդ հետ կ'երթար հեռուն,
Երգէ ինծի հին օրերու երգըդ գողտրիկ:

Հովիտին մէջ դուն կը ձայնես առտու իրկուն,
Հովիտին մէջ դուն կը ձայնես առտու իրկուն,
Ափերուդ դէմ միշտ ցանկելով շող և ուլունք,
Փըպիտիդ մէջ թէ լոյս ունիս եւ թէ արցունք,
Հովիտին մէջ դուն կը ձայնես առտու իրկուն:

Պատմէ ինծի մեր յուշերուն հէքեաթն աղուոր,
Երբ սրտակից ընկեր էինք մենք անբաժան,
Երբ քու և իմ տաղն էր միշտ նոյն լարի վըրան,
Պատմէ ինծի մեր յուշերուն հէքեաթն աղուոր:

ԲՆԱՆԿԱՐ ԱԶՈՒԱԿԱՆ

Հանդիպակաց լերան վըրայ
Ունի երկինքն արեան գոյն,
Ուր կը մեռնի արեւն հսկայ՝
Փարած կուրծքին ժայռերուն:

Կ'անցնի ճամբէն ըստուերամած
Կառք մը խուրձով չոր խոտի,
Բլրան վերեւ մարդ մը նստած
Մեռնող օրուան կը նայի:

Դաշտ ու հովիտ մութի մէջ են,
Ծառերն՝ ամփոփ ու լըռին.
Տուն կը դառնայ մըշակն արդէն
Ուսին առած գերանդին:

Պուրակներուն մէջ հով չըկայ,
Կը լըռեն զանգ ու ալի,
Մի քանի աստղ լըռիկ հիմա
Երկնի վըրայ կը ծաղկի:

ԱՐԱՄԱՅԻՍ ԱՐԱՊԵԱՆ

Միջան

ԵՄԱՆՈԹ ԽՄԲ. - Վերեւ հրատարակուած զոյգ քերթուածները ծանօթ սիրելի բանաստեղծ Արամայիսի « Ազուլայն վենետիկ » տիտղոսով անտիպ քերթողարքէն են, որ պիտի կազմէ Բ. հատորը իր բանաստեղծութիւններուն՝ նուիրուած Մուշեղ Երանոսեանի և Ռաֆայել Բարսեղեանի համար: Նոր պսակ քերթողի ճակատին և նոր երգ Հայկական քնարին, կը մաղթենք որ շուտով լոյս տեսնէ յիշեալ հատորը: